Ένα άρθρο που δημοσιεύθηκε στο ATHENS VOICE και απευθύνεται σε όσους διαθέτουν κριτική σκέψη και επίγνωση της ευθύνης απέναντι στον εαυτό τους, τα παιδιά και την πατρίδα, το οποίο οφείλουμε να κοινοποιήσουμε.

Φαίνεται λίγο σαν επικήδειος, μήπως τυχόν έστω και την ύστατη στιγμή το καθημαγμένο σώμα δώσει ένα σημάδι ζωής κι ο απινιδωτής κάνει το θαύμα της ζωής. αλλά είναι χρήσιμο και για την επόμενη μέρα, αφού και μετά τον καταρράκτη η ζωή θα συνεχίσει, έστω διαφορετικά, με την ελπίδα ότι κάτι θα έχουμε διδαχθεί.

"Όσοι χτύπαγαν το καμπανάκι του κινδύνου απλώς μας φαίνονταν δυσάρεστοι, έβγαιναν εκτός πολιτικού παιχνιδιού." Ελπίζω να ήμουν με συνέπεια ένας από αυτούς. Η Ελλάδα, ως τόπος, ως άνθρωποι και ως ελληνικότητα αξίζουν Γεια χαρά και καλή αντάμωση. ΝΓ

Τίποτα απ' όσα μας συμβαίνουν τώρα δεν είναι καινούργιο, δεν είναι ξαφνικό, δεν το ξέραμε, δεν μας είχαν προειδοποιήσει. Όσοι χτύπαγαν το καμπανάκι του κινδύνου απλώς μας φαίνονταν δυσάρεστοι, έβγαιναν εκτός πολιτικού παιχνιδιού. Δεν υπάρχει κανένας από το πολιτικό και το μιντιακό σύστημα που να μην ξέρει την αλήθεια. Η αλήθεια δεν έχει καμία σχέση με την προπαγάνδα που εκπέμπεται καθημερινά, χρόνια τώρα, και οδηγεί τη χώρα στην αυτοκτονία. Το πολιτικό σύστημα λειτουργεί σαν μια αδίστακτη συντεχνία με μειωμένο πια ένστικτο αυτοσυντήρησης.

Εδώ και δεκαετίες, από την είσοδό μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ξέρουμε ότι πρέπει να προχωρήσουμε σε αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, όπως έχουν κάνει τα άλλα ευρωπαϊκά κράτη εδώ και καιρό. Η ευρωπαϊκή κοινότητα μας χρηματοδοτεί με τεράστια ποσά για να προχωρήσουμε ομαλά σ' αυτές τις αλλαγές. Τις οποίες σαμποτάρει το αναχρονιστικό σύστημα εξουσίας, ο κρατισμός και η κομματοκρατία.

Το σύστημα έχει τη μορφή πυραμίδας. Στην κορυφή ανθεί η κλεπτοκρατία, η διαφθορά, η λεηλασία και στη βάση οι πελατειακές σχέσεις. Διορισμοί στο δημόσιο, επιδόματα, υψηλοί

μισθοί, πρόωρες συντάξεις, παχυλά εφάπαξ, προνόμια που δίνει το κράτος σε επαγγελματικές ομάδες, βιομηχανία καταπατήσεων και αυθαιρέτων, εκτεταμένη φοροδιαφυγή, είναι το αντάλλαγμα του πελατειακού κράτους που εξασφαλίζει, εξασφάλιζε τουλάχιστον μέχρι τώρα, μια κοινωνική συνενοχή στο χρεοκοπημένο σύστημα.

Μια μικρή χώρα 10 εκατομμυρίων κατοίκων σπατάλησε τις τελευταίες δεκαετίες ένα ασύλληπτο ποσό, 350 δις δανεικά και άλλα τόσα κοινοτικές επιδοτήσεις, όχι για να εκσυγχρονίσει την οικονομία της και να γίνει αυτάρκης αλλά για να καταναλώσει. Η χώρα που οδεύει προς τη χρεοκοπία, παρουσιάζει ιδιωτική κατανάλωση 20 ποσοστιαίες μονάδες υψηλότερη από τις άλλες χώρες.

Τις μεταρρυθμίσεις οφείλαμε να κάνουμε όχι γιατί μας το ζήταγε η Ευρώπη, αλλά γιατί εμείς θέλαμε, για το δικό μας καλό. Δεν υπάρχει κανένα σημείο, κανένας δείκτης που η Ελλάδα να μην είναι σε χειρότερη θέση από το σύνολο των ευρωπαϊκών χωρών. Παίρνουμε χαμηλότερους μισθούς αλλά έχουμε μεγαλύτερη ακρίβεια, έχουμε μεγαλύτερη ανεργία, έχουμε μεγαλύτερες κοινωνικές ανισότητες, η ψαλίδα πλουσιότερων και φτωχότερων εισοδημάτων στην Ελλάδα είναι μεγαλύτερη, έχουμε χειρότερες κοινωνικές παροχές, ακριβότερες και χειρότερης ποιότητας υπηρεσίες του κράτους, το ασφαλιστικό μας σύστημα αυξάνει τις κοινωνικές ανισότητες ενώ στα άλλα κράτη τις μειώνει. Όσοι κατηγορούν την Ευρώπη για τα προβλήματά της, γιατί δεν είναι τέλεια, που δεν είναι, προσπαθούν να κρύψουν πίσω από την επίκληση του ιδανικού ότι στην πραγματικότητα μάχονται για τη διατήρηση της καθυστέρησης, του άδικου και χρεοκοπημένου μοντέλου που τους συντηρούσε μέχρι τώρα.

Όσα μας προειδοποιούσαν εδώ και δεκαετίες, συνέβησαν στις μέρες μας. Ήταν αδύνατον να δανειζόμαστε αέναα, σε όλο και υψηλότερα επίπεδα. Είναι αδύνατον μια χώρα να έχει κάθε χρόνο έλλειμμα 10, 15, 24 δις χωρίς τους τόκους. Δεν είχαμε κανέναν άλλο δρόμο παρά να ισοσκελίσουμε σιγά-σιγά τα έξοδά μας με τα έσοδά μας. Αυτό μας ζήτησαν και οι εταίροι

μας. Ζήτησε η Ευρωπαϊκή Ένωση να πάρει τα λεφτά μας; Ζήτησαν έστω να πάρουν πίσω τα δικά τους λεφτά και να ξεμπερδεύουν; Ζήτησαν να μη μας δανείζουν ακόμα και σήμερα, για να πληρώνουμε τα καινούργια ελλείμματα που κάθε χρόνο παράγουμε ξανά; Τίποτα απ' όλα αυτά. Ζητάνε να μπαίνουμε μέσα κάθε χρόνο και λίγο λιγότερο, ώστε να δανειζόμαστε λίγο λιγότερο, να πάψει το χρέος να εκτοξεύεται μπας και κάποτε σιγά-σιγά αρχίσει και να μειώνεται. Μας δανείζουν με χαμηλό επιτόκιο την ίδια ώρα που κάποιες χώρες δανείζονται με υψηλότερο από μας. Κι εμείς αυτό το ονομάζουμε ληστρικό και τοκογλυφικό. Δεν μπορώ να φανταστώ τίποτα πιο αναξιοπρεπές από το να ονομάζεις προοδευτική πολιτική το «δως μου και μένα, μπάρμπα». Από το να ονομάζεις πατριωτική πολιτική το «ξοδεύω αλλά δεν πληρώνω, γιατί είμαι μάγκας». Τσάμπα μάγκας.

Η τρόικα από την πρώτη μέρα ζήτησε διαρθρωτικές αλλαγές και όχι έκτακτα μέτρα που δεν λύνουν το πρόβλημα. Ζήτησε περιορισμό του κόστους του δημόσιου τομέα και καταπολέμηση της φοροδιαφυγής. Αντί γι' αυτό είχαμε σειρά φορολογικών μέτρων που επιβάρυναν όσους ήδη πλήρωναν και άφηναν άθικτη τη φοροδιαφυγή. Οριζόντιες μειώσεις μισθών στο δημόσιο τομέα που άφηναν άθικτες τις δομές που δημιουργούν συνεχώς λεηλασία και σπατάλη. Κάποιοι έβλεπαν τους μισθούς και τις συντάξεις τους να μειώνονται αλλά το μισθολογικό κόστος δεν έπεφτε, γιατί κάποιοι άλλοι το αναπλήρωναν με υπερωρίες, οδοιπορικά, συμμετοχές σε επιτροπές, νυχτερινά, αυξήσεις, νέες προσλήψεις. Είναι ενδεικτικό ότι ενώ οι συνεχείς αφαιμάξεις διαδέχονται η μία την άλλη εύκολα, οτιδήποτε έχει να κάνει με τις δομές του συστήματος μένει άθικτο. Δεν έχει γίνει ούτε μια αξιοποίηση δημόσιας περιουσίας τόσα χρόνια. Και καλά, το Ελληνικό είναι μεγάλο, αλλά να μην έχει πουληθεί ούτε ένα χωράφι; Δεν έχει γίνει καμία πώληση κρατικής επιχείρησης. Και καλά, η ΔΕΗ είναι δύσκολη, ούτε ένα καζίνο, ούτε τα παγωτά Δωδώνη; Μπορεί ένα χρεοκοπημένο κράτος να φτιάχνει καλό παρφέ σοκολάτα; Η αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας δεν γίνεται, γιατί την «αξιοποιούν» ήδη προς ίδιον όφελος.

Το σύστημα εξουσίας συνεχίζει ακόμα και στο χείλος του γκρεμού την ίδια τακτική. Καθυστερεί τις αλλαγές, κοροϊδεύει την Ευρωπαϊκή Ένωση, κοροϊδεύει τους πολίτες, κοροϊδευόμαστε μεταξύ μας. Με αποτέλεσμα κάθε μέρα που περνάει τα πράγματα να γίνονται χειρότερα, να χρειάζονται ακόμα περισσότερες θυσίες. Η συμπεριφορά του πολιτικού συστήματος και μεγάλου μέρους της κοινωνίας είναι αυτοκαταστροφική και παρανοϊκή. Λειτουργούν σαν να μην υπάρχει αύριο, σαν να έχουν τελειώσει όλα και το μόνο που τους νοιάζει είναι να συνεχίσουν το πλιάτσικο μέσα στα ερείπια έστω και για λίγους

μήνες. Οι ευθύνες των πολιτικών κομμάτων του λαϊκισμού και των μέσων ενημέρωσης της δημαγωγίας που χειραγωγούν με ωραία λόγια και ψευδαισθήσεις την κοινωνία για να μην αντιμετωπίσει την πραγματικότητα, είναι εγκληματικές. Τώρα που δεν υπάρχουν λεφτά για μισθούς και συντάξεις θα θυμηθούμε όσους έλεγαν ότι η κρίση είναι κόλπο, δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν πληρώνουμε.

Τώρα που το αδιέξοδο οδηγεί σε απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων θα λογοδοτήσουν όσοι υπονόμευαν κάθε περιορισμό της σπατάλης, την κατάργηση του πιο ασήμαντου επιδόματος, όσοι τσάκισαν την εμπορική ζωή της πόλης για να εμποδίσουν το αυτονόητο, τη συγχώνευση των συγκοινωνιών, τις μεταθέσεις, τη μετακόμιση δημόσιων οργανισμών σε κτίρια του δημοσίου για να μην πληρώνουν υπέρογκα νοίκια. Οι δημόσιοι υπάλληλοι έπρεπε να το ξέρουν, όταν ο ιδιωτικός τομέας δεν μπορεί πια να αντέξει το βάρος να πληρώνει το λογαριασμό της επιχείρησης Δημόσιο ΑΕ, έρχεται η σειρά των μικρομετόχων. Ο μεγαλομέτοχος, οι κρατικές και κομματικές ελίτ, θα είναι ο τελευταίος που θα πληρώσει. Όσοι ήταν μικρομέτοχοι στο πελατειακό κράτος και νόμιζαν ότι θα γλιτώσουν, καταλαβαίνουν τώρα το λάθος τους.

Το πιο ανησυχητικό σε όλα αυτά είναι ότι βαθμιαία, σε μεγάλο τμήμα του χρεοκοπημένου συστήματος, ωριμάζει η ιδέα ότι η έξοδος από την Ευρώπη, η επιστροφή στην κατοχική δραχμή, είναι ο μόνος δρόμος για να διατηρηθούν οι αναχρονιστικές δομές, οι νταλαβεριτζήδες πολιτικοί της συναλλαγής, τα χρεοκοπημένα media της διαπλοκής. Έστω κι αν η χώρα οδηγηθεί στην καταστροφή. Αν ακούσεις προσεκτικά τη ρητορική που μιλάει για 1821, για ξένους που μας «προσβάλλουν», για άθεους, για χαρακώματα και τη «βοήθεια του Θεού», θα καταλάβεις ότι προετοιμαζόμαστε για το απονενοημένο διάβημα της εξόδου, για την επιστροφή στην ανάδελφη τριτοκοσμική Ελλάδα.

Καθώς τα ψέματα τελείωσαν, καθώς η περίοδος της παραπλάνησης τελείωσε, καθώς η χώρα μας μπαίνει από αυτές τις μέρες στην τελική πράξη του δράματος, ελπίζω πως όσα

διαβάσατε σ' αυτή την εφημερίδα μέχρι τώρα, σας ήταν χρήσιμα. Στις επόμενες δύσκολες εποχές η συμπεριφορά του καθενός, η σωστή ερμηνεία της πραγματικότητας, η ατομική ευθύνη, είναι αυτή που θα τον σώσει.